

— Аха, сѣшамъ се, — прекъсва го Мяу. — Лалпалъ той, ала киселичко му излѣзло. Издебнала го майка му. Пернала го по страната. Той се хваналъ за лицето и бѣжъ да го нѣма. Избѣгалъ въ гората. Затуй и до сега му е измацано лицето. Той трѣбва да плаче, а не да се смѣе!

— Защо ще плаче? Туй не си ти. Отъ най-малко нѣшо замякувашъ!

Мяу замълча. После изведнажъ попита:

— Бабо, ами кой покачилъ Месечка на небето? Той нали нѣма крила?

Баба Кукумявка понатикна хурката въ коланя на престилката си и рече:

— Като избѣгалъ Месечко въ гората, скрилъ се въ една хралупа. Страхъ го било да го не намѣри майка му. Тамъ живѣела на мойта баба баба ѝ. Той ѝ се примолилъ, и тя го отнесла презъ ношъта на небето. Както летѣли, отъ ржцетѣ и лицето на Месечка се стичали капки медъ. Тѣзи капчици станали звездици. Тѣ и сега свѣтятъ на небето.

— Че на твойта баба баба ѝ защо не останала при Месечка? — попита Куку. — Сега щѣхме да ѝ ходимъ на гости.

— Защото тамъ нѣма мишчета и комарчета. Тя се върнала пакъ въ хралупата. Но тамъ било изцапано съ медъ. На мойта баба баба ѝ близнала малко отъ меда и се превърнала на орелъ. До тогава нѣмало орли на земята. Така ѝ се отплатилъ Месечко. Казватъ, че и до сега стояла тая хралупа, и медътъ никога не засъхвалъ въ нея. Която кукумявка близне отъ тоя медъ, става веднага на орелъ.

— Бабо, пусни ни да идемъ въ гората! — рече Мяу. — Може да намѣримъ хралупата!

— Тѣй се намирало то. Само послушни кукумявчета могатъ да станатъ орли!